

[Karl M. Andersen.]

hjelppere og fastansatte løntagere, der ikke omfattes af overenskomstordningen, for dem, der ikke selv kan skaffe sig rimelige arbejdsvilkår. Den ærede ordfører for socialdemokraterne nævnte, at vi herigenem ønsker at gennemføre en hjælp til, at de ferieberettigede kan have penge at holde ferie for. Meningen med ferieordningen må være, at de ferieberettigede virkelig holder ferie, men vi ved jo, at feriemærkepengene og lønnen i ferien for de fastansatte løntagere ofte anvendes til påtrængende udgifter, så de pågældende ingen penge har til ferien. Jeg mener derfor, at de ferieberettigede selv må have lov til at bestemme, hvad de ønsker at anvende ferien og lønnen, de får i den tid, til. Jeg har stået overfor det eksempel, at en ung arbejder har ønsket at få sin ferie afskrevet i sit firma, medens han var indkaldt til omskoling, således at han, når han kom hjem derfra, straks kunne træde ind i firmaet og tjene den ugeløn, som han erved ville have opnået. Han ville i virkeligheden have opnået at få sine feriepenge for den tid, han var indkaldt til omskoling, men dette ønske blev afvist. Jeg finder, at det er et for stort indgreb i den private selvbestemmelsesret. Jeg kan ydermere oplyse, at denne unge mand havde fået et statslån til bygning af et nyt hjem og stod og havde brug for alle de penge, han kunne skaffe. Ligeledes mener jeg, at arbejderne i byggeindustrien selv skulle have bestemmelsesret med hensyn til, hvornår de vil tage ferie.

Jeg kan tilsi mit partis velvillige behandling af lovforslagene, men jeg forbeholder mig min stilling til dem og vil gerne se på dem i det udvalg, der eventuelt nedsettes.

Ragnhild Andersen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, er forhindret i at være tilstede, skal jeg på min gruppes vegne gøre nogle bemærkninger om de to lovforslag, vi her behandler, forslag til ferielov og forslag til lov om ændring i medhjælperloven.

Også mit parti mener, at en revision af ferielovgivning er nødvendig, og det har vi ment i flere år. I flere år har arbejderne ønsket ferieloven ændret, så der blev sikret dem tre ugers sommerferie og en højere feriegodtgørelse, og mit parti mener, at man ved den revision, der nu foretages, bør imødekomme dette ønske om 3 ugers sommerferie og om en højere ferieløn end de 6½ pct., som er opnået ved forhandling mellem arbejder- og arbejdsgiverorganisationerne. Det bør i denne forbindelse erindres, at da rigsdagen i 1938 greb ind i ferispørgsmålet, sikredes der gennem loven af 13. april 1938 ensartede ferieregler for arbejderne i det ganske land, og det var et stort fremskridt i forhold til de dagældende betingelser. Rigsdagen kan også nu sikre en løsning af de problemer, arbejderne har ført frem i de senere år, både hvad angår 3 ugers sommerferie og en godtgørelse, som gør det muligt for dem at holde deres ferie.

Det forslag om ferie med løn, vi behandler i dag, opfylder imidlertid ikke de ønsker, arbejderne har fremført, tværtimod betegner forslaget på adskillige områder en forringelse. Forringelsen skyldes ikke mindst, at man, som det fremgår af ministerens fremsættelsestale, på flere vigtige områder har rettet sig efter mindretallets udtalelser i ferielovkommissionen i stedet for, som naturligt ville være, at rette sig efter flertallets indstilling om en ny ferielov.

Jeg skal gøre nogle bemærkninger om indholdet af de enkelte paragraffer i forslaget til ferielov.

Ifølge § 4, stk. 1, vil arbejderne i byggeindustrien, teglværksindustrien o. lign. få sommerferien forringet med en uge. Bestemmelsen er endda affattet således, at arbejdsgiveren kan fastsætte, at ferien skal falde med en uge i den egentlige ferietid og to uger udenfor denne tid. Det er ganske åbenbart, at der her er tale om en forringelse af de nugældende feriebetingelser for bygningsarbejdere og dem, man altså kalder for sæsonarbejdere, arbejdere i teglværksindustrien og andre områder. Bygningsarbejderne og sæsonarbejderne kan ikke